

Enkele herinneringen voor de thuisblijvers: De vereniging bestaat 35 jaar!

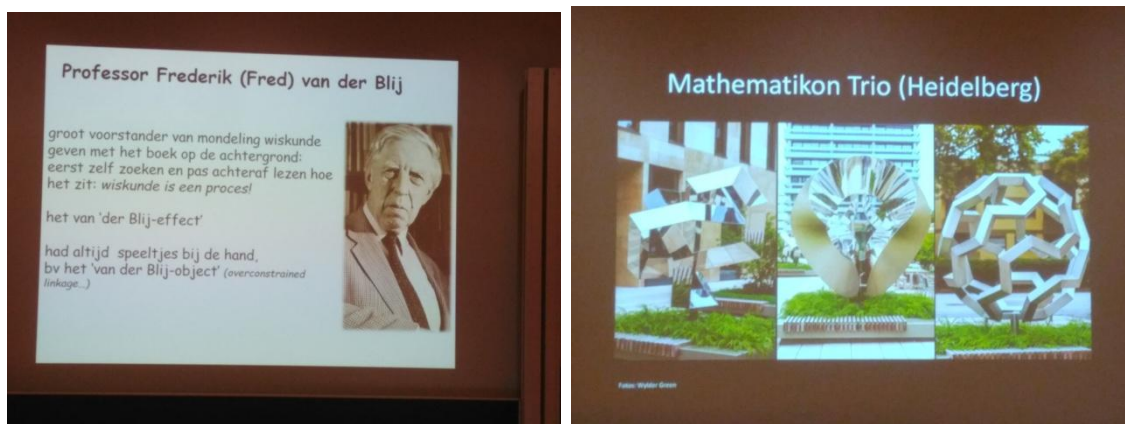
Ars et Mathesisdag op 24 november 2018.

Te gast in het Minnaert Gebouw, Universiteit Utrecht.

De dag start met de opening van Jan Stuij: een wervelende ode aan 35 jaar Ars et Mathesis.

Dit is een prachtige herinnering aan al die mooie bijeenkomsten, in een powerpoint presentatie. Eigenlijk wilden de aanwezigen dit veel langzamer nog eens zien!

2. Toch begint de dag met de herinnering aan 2 grootheden, die dit jaar zijn overleden: Professor van der Blij ("Het van der Blijmoment") en Koos Verhoeff, beiden oud A&M-bestuursleden, worden kort herdacht.

3. Zoon Tom Verhoeff herdenkt vervolgens zijn vader uitgebreid: Zijn ruimtelijke werken als het Zespootje, 2 driehoeken in elkaar gedraaid. Op een rotonde in Drommelen staat de Spiralosaurus. Ook voorbeelden van verstekunst komen langs, zoals een "Hek om niks". Wat te denken van "een hopeloze liefde": zoals lopers op een schaakbord elkaar ook niet kunnen treffen.

4. Goossen Karssenbergh zoekt de oorsprong van het mozaïek in Iran, Isfahan samen met zijn dochter Maite. Het wordt nog een klus om zijn ontwerp uitgevoerd te krijgen ter plaatse. Toch laat hij trots het resultaat zien.

5. Dan komt het ultieme moment van 7 kunstenaars die in het zonnetje worden gezet door Klaas Lakeman. Hij heeft er een speciale lustrumuitgave van gemaakt. Het project: Ode aan M.C. Escher in het graan” als onderdeel van Leeuwarden als Culturele hoofdstad van Europa is in “het Bildt” in Noord-Friesland deze zomer uitgevoerd. Dat bleek een lastige organisatie maar gaf achteraf een geweldige voldoening. Zie ook het mapje met de 8 fotokaarten van de kunstwerken. Van de 7 zijn Ria Groenhof, Henk Rusman (plaatselijke contacten!), Hans Kuiper en Rinus Roelofs aanwezig. Luid applaus uit de collegezaal, met over de 100 enthousiaste bezoekers.

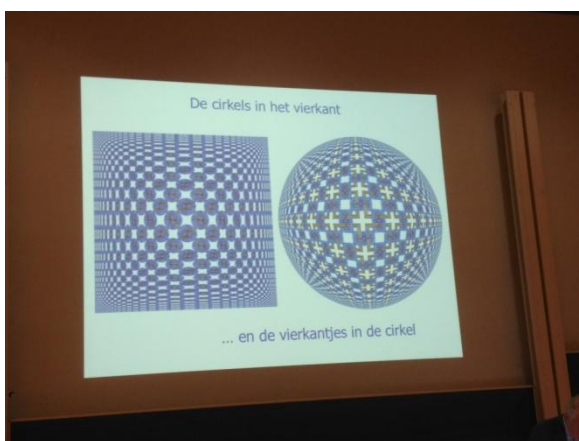
6. Voor de lunch wordt aandacht besteed aan de nieuwe exposanten in de zaal: daaronder ook Marleen Campmans die op haar expositietafel cocktailprikkers die een reliëf vormen met verschillende vleugen. Ook Tom Verhoeff stond er met “Lambiek en de moeder van Lambiek”. Het waren metalen vormen met meeuwenpoep en al: zo uit de grond gehaald. En nog meer exposanten die ik even niet meer kan terugbrengen.

7. Na de lunch met weer een geanimeerde rondgang en leuke aankoopjes komen de 2 kunstenaars van ons jaarboek 2018 aan het woord: Willem van Dam en Henk Rusman. Solide vakmanschap, gecombineerd met mathematische fantasie. Gewoon komen op deze dag en het jaarboek meenemen: Thuis genieten.

8. Het derde fijne gesprek werd gevoerd door Henk van der Vorst. Hij ging op zoek naar de grenzen der oneindigheid. Hij heeft 2 kunstwerken voor de ramen van het Hans Freudenthalgebouw aan de Budapestlaan in Utrecht, zeg maar de burens voor vandaag, ontworpen. Een cirkel, gevuld met kleine vierkantjes en een vierkant, opgevuld met cirkels. Hij vertelde dat het vierkant wel tot genoeg was, maar de cirkel nog wat moest worden bijgeknipt. Humor in de wiskunde.

9. Walt van Ballegooijen heeft ook een prettig gesprek gevoerd, nu met de prijswinnaars van de prijsvraag: "Verrassende Beweging". De bedoeling was dat men een voorwerp ontwierp dat onder een hoek met een helling van 10 % (of $5,7^\circ$) langzaam en verrassend naar beneden zou rollen. Mooi om de demonstratie te zien (soms mislukken) op een lange schuine tafel.

10 Na de thee zou Rinus Roelofs ons zo bedwelmen, dat we nooit meer op een neutrale manier zouden wandelen langs gevels of over putdeksels. Nooit beseft dat je ook cyclisch spiegelbare putdeksels had. Alleen de deksel met 9 spiegelingen is nog niet ontdekt.

Dit als opstapje naar de fragmenten van Oneindigheid. Zo voelde menigeen deze dag ook aan. Het eindigde met snijdende vlakken, die weer ruimtes insloten.

Niet op het programma stond dit intermezzo: Eckart Bosman vertelde hoe in de WOII zijn buurman M.C. Escher tijdens een inval in zijn ouderlijk huis de aandacht van twee Duitse soldaten afleidde. Daardoor werd een over het dak vluchtende onderduiker niet opgemerkt. De onderduiker kon ontsnappen en trouwde na de oorlog met zijn zusje.

Mooi om deze dag te beëindigen met het slotwoord van Jan Stuip.

Met herinneringen in het hoofd en de tas gingen we voldaan weer naar huis. Een mooi jubileum!

